



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ocvlvs, Hoc Est: Fvndamentvm Opticvm

Scheiner, Christoph

Freiburg i. B., 1621

Cap. III. Non innat at humori Aqueo,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71258](#)

PVNDAM. OPTICI,

quæ dederit ex 8. capituli experientia de viso uno puncto per multa foramina. Quæ, ut dixi Concl. priore, non defenditur per hoc, quod radij illi omnes ab uno promanant puncto visorio; ex hoc enim necesse foret dicere, unum punctum nunquam multiplicandum; genuina ergo causa, ex alijs radijs intro missis est inuestiganda: qui ex hypothesi in sola Cornea profunditate reperi valent. Aut ergo hi radij, cum sint refracti ad perpendicularares suas, in tunica Cornea coincident alicubi in unum punctum, aut non: si primum, ergo supra centrum tunicae Cornea conuenire debuerunt, ultra suas perpendicularares, contra omnem Refractio- nis naturam: si secundum, ergo non ostendent punctum unum. aut detur ratio, quomodo appareat unum, in diuersis organi visori partibus depictum? Aut si hoc non obstat, quo minus res una sistatur, etiam si per plura foramina videatur, qui sit, ut in duobus alijs sitibus res una multiplicetur?

Quarta etiā & 8. l. i. partis, 2. experientia, demonstrationes sane inuiditas pro hac Conclusione suppeditant, quas Conclusio ne & capite priore satis euolutas, atque huc facile applicandas, prudens dissimulo. Addo etiam hoc Auctarij loco, Pupillæ variationem l. i. parte r. c. 7. & p. 2. c. 1 & 14. allatam, gratis esse, si in Cornea obiectum aspectabile sentiatur. Siue enim Vaea tunica fimbriam suam dilatet siue coarctet, Tunicæ Cornea adiumenti penitus nihil afferet; imo eidem potius officiet. Quia enim ad lucis copiam sese explicat, ipsa in causa erit ut ea fortius & vbe- rius in Corneam reuerberetur, quod minus accideret, si quam maximè sese contraheret; minus namque à plicata rediret lucis, & plus absorberetur ab hiante, &c.

Tandem quid reliquæ oculi partes agerent? otiosæ nimiri pro sola inani ostentatione oculum suo infarctu distenderent, &c. Ex his ergo conclusum esto, Corneam formale visus orga- num non esse.

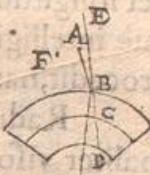
REPROBATVR RADIVS IN HUMO-
rem Aqueum immerlus.

CAPVR III.

Dicen-

Dicendum 3. Radium humoris Aqueo inhærente^{Concl. 3.}
non esse radiū formaliter visoriū. Sit n. per part. 2.

caput experimentum 3 cereum punctum
A, illitum concavo tubi vitro, lapsum in Corneam
radio AB, in quā refringitur ad perpendicularē, ut dictum, & sit refracta linea BC, cum ergo sit A-
queus humor æquè aut quasi æquè densus, atque
Cornea procedet radius BC in punctum D, cadetq;
ad anteriora protractus in punctum E; sed ne dicas, si poneretur
humor Aqueus rarius Cornea, futuram refractionem à perpendiculari,
& casurum radium refractum trans A in sinistram; obstat
tenuitas Cornea, & aër ante ipsā, ita ut refractio inclinationē radij
AB, non possit omnino compensare. Cadet ergo radius refractus,
semper ad dextram radij AB. & tamen secundum allatam expe-
rientialm, cuius obuiam vergere deberet in punctum F, ad sinistrā
partem puncti A. Radius igitur in humore Aqueo receptus non
est formaliter visorius: quod erat demonstrandum.



Hæc demonstratio à fortiori multo magis ostendit in tu-
nica Cornea Radium visorium non esse. Illic enim radius refrac-
tus BC, semper cadit in E. experientia tamen teste, res visa trans-
fertur in F, per alium igitur id radium oportet fieri. Possent &
aliae ex alijs experiencijs demonstrationes huc afferri, sed quia
contra hanc Conclusionem nemo esse videtur tempus lectori nō
eripiam. Sufficit Physico illud vnicum: Aqueus humor (quod
nemo negat) non viuit; ergo non sentit. Procurro igitur ad alia,

REPROBATVR RADIVS IN Arachnoidem anteriorem impactus.

CAPUT IV.

Dicendum 4. Radius formaliter visorius non est^{Concl. 4.}
dis, qui extimam Humoris Crystallini superficiem
conuicam tantum attingit. Superficies alicuius rei
L 3 dupli-